

tem času zalotila pri misli na Gojka, in čestokrat je pri taki misli tudi ostajala z neko neumljivo slastjo. —

Penobalo pa je hkratu tudi ono čudno sovraštvo tlo malega Gojkovega sinka ter se umeknilo neki nerazumljivi ljubezni, s katero ga je obsipala pri vsaki priliki. —

Neki popoldan je Bratič iztikal po nekdanji svoji dijaški skrinji, katero je imel vedno pod posteljo. Potegnil je skrinjo sredi sobe in spravljal iz nje raznovrstno staro in malovredno šaro. Ivanka je sedela v isti sobi ter pitala hčerko. Slučajno se je ozrla in videla, da drži Bratič v roki stekleničico, katero je bil našel na dnu skrinje. Bila je dobro zamašena, in v njej se je svetila neka motna tekočina.

Bratič povzdigne stekleničico proti solncu in se nekoliko časa zamisli. A kmalu se zasmeje ter pravi Ivanki:

»To je še iz tistih časov, ko sem bil nekoliko časa praktikant v lekarnici! Tistikrat sem si bil napravil to, in čudno, da je ostalo toliko časa v skrinji!«

Črez nekoliko časa je pristavil:

»Morda pride še prav!«

Te besede je izpregovoril počasneje in očitvidno z nekim namenom.

»Kaj pa je v steklenici?« vpraša Ivanka.

»Strup!« . . .

Nihče ni izpregovoril nato besedice, a Ivankine oči so nehote strmele za stekleničico, ko jo je polagal Bratič zopet na dno skrinje.

In zavlekel je skrinjo zopet pod posteljo . . .

(Konec drugega dela.)

Zašumelo je zeleno morje.

Zašumelo je zeleno morje
v toplem dihu iz Italije,
mrak je padal, na obzorju daljnem
plavala je črna ladija.

Zadnji blede žarki od zahoda
zableščali v rosnih so laseh,
na rokah so belih strepetale
svetle srebrne zapetnice . . .

Dvignilo se je nebo večerno —
moja duša se je dvignila . . .
Trudne si oči zakrijem z roko,
z lahkimi koraki stopim dol —

dol v šumečo, neizmerno večnost;
tam pa ležem na zeleni mah,
tam bom sanjal lepe dolge sanje,
morje bo šumelo nad menoj . . .

Ivan Cankar.

